

Panium – Numărul douăzeci și trei

După încheierea alianței, el va lucra cu viclenie.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel 11:24 identifică perioada în care Roma păgână avea să domnească în mod suprem prin cuvântul „vreme”. O „vreme” reprezintă 360 de ani în aplicarea profetică, iar acei ani au început la cea mai faimoasă bătălie navală din istoria antică, bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr. Au existat și alte bătălii navale care au fost mai ample și mai sofisticate din punct de vedere strategic, dar Actium a fost cea mai emblematică bătălie navală prin asocierea sa cu Marc Antoniu și Cleopatra. Asemănătoare, ca semnificație istorică, cu prăbușirea Zidului Berlinului în împlinirea lui Daniel 11:40 și cu Turnurile Gemene de la 11 septembrie în împlinirea Apocalipsei 18; căci atunci când Dumnezeu alege evenimentele istorice pentru a-Și împlini Cuvântul profetic, El o face într-un mod care atrage atenția celui mai larg public posibil.

Și, după legământul încheiat cu el, va lucra cu viclenie; căci va înainta și va ajunge puternic cu un popor mic. El va intra pe neașteptate chiar și în cele mai roditoare locuri ale provinciei; și va face ceea ce părinții lui n-au făcut, nici părinții părinților lui; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va urzi planurile împotriva fortărețelor, însă numai pentru o vreme. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith își încheie observațiile cu privire la alianța dintre Roma și Macabei din versetul douăzeci și trei, comentând asupra poporului mic din verset.

„În vremea aceea, romanii erau un popor mic și au început să lucreze cu înșelăciune, sau cu viclenie, după cum arată cuvântul. Și, din acest punct, s-au ridicat printr-o ascensiune statornică și rapidă la culmea puterii pe care au atins-o mai târziu.

„[Versetul douăzeci și patru citat].”

„Felul obișnuit în care națiunile, înainte de zilele Romei, intrau în stăpânirea unor provincii de mare preț și a unor teritorii bogate era prin război și cucerire. Roma urma acum să facă ceea ce nu făcuseră părinții sau părinții părinților lor; și anume, să primească aceste dobândiri pe căi pașnice. Obiceiul, nemaiauzit până atunci, a fost acum inaugurat, ca împărații să-și lase prin testament împărățiile romanilor. Roma a intrat în stăpânirea unor mari provincii în acest fel.

„Și cei care au ajuns astfel sub stăpânirea Romei au dobândit de aici un avantaj deloc neînsemnat. Ei au fost tratați cu bunătate și îngăduință. Era ca și cum prada și jaful ar fi fost împărțite între ei. Ei au fost ocrotiți de vrăjmașii lor și s-au odihnit în pace și siguranță sub egida puterii romane.

„Pentru partea din urmă a acestui verset, episcopul Newton exprimă ideea unor uneltiri de mai dinainte din fortărețe, în loc de împotriva lor. Aceasta au făcut-o romanii din puternica fortăreață a cetății lor cu șapte coline. «Chiar pentru o vreme;» fără îndoială, o vreme profetică, 360 de ani. De la ce punct trebuie datați acești ani? Probabil de la evenimentul adus în atenție

în versetul următor.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith continuă și identifică bătălia de la Actium din anul 31 î.Hr. drept punctul de început pentru cei trei sute șazeci de ani. După ce citează versetul douăzeci și cinci, Smith afirmă următoarele.

„Prin versetele 23 și 24 suntem aduși dincoace de alianța dintre iudei și romani, din anul 161 î.Hr., până la vremea când Roma dobândise stăpânire universală. Versetul aflat acum înaintea noastră aduce în vedere o campanie viguroasă împotriva împăratului de la miazăzi, Egiptul, și desfășurarea unei bătălii însemnate între armate mari și puternice. S-au petrecut oare asemenea evenimente în istoria Romei cam în acest timp? — Da, s-au petrecut. Războiul a fost războiul dintre Egipt și Roma; iar bătălia a fost bătălia de la Actium. Să aruncăm o scurtă privire asupra împrejurărilor care au dus la acest conflict.”

„[Marc] Antoniu, Augustus Cezar și Lepidus au constituit triumviratul care jurase să răzbune moartea lui Iulius Cezar. Acest Antoniu a devenit cumnatul lui Augustus prin căsătoria cu sora acestuia, Octavia. Antoniu a fost trimis în Egipt în treburi de stat, dar a căzut victimă artificiiilor și farmecelor Cleopatrei, desfrânată regină a Egiptului. Atât de puternică a fost pasiunea pe care a conceput-o pentru ea, încât, în cele din urmă, a îmbrățișat interesele Egiptului, și-a repudiat soția, Octavia, pentru a-i face pe plac Cleopatrei, i-a dăruit acesteia provincie după provincie pentru a-i satisface lăcomia, a celebrat un triumf la Alexandria în loc de Roma și, în alte privințe, a ofensat atât de grav poporul roman, încât Augustus n-a avut nicio dificultate în a-i determina să se angajeze cu toată inima într-un război împotriva acestui vrăjmaș al țării lor. Acest război era, în aparență, împotriva Egiptului și a Cleopatrei; dar, în realitate, era împotriva lui Antoniu, care se afla acum în fruntea afacerilor Egiptului. Iar adevărata cauză a disputei lor era, spune Prideaux, că niciunul dintre ei nu se putea mulțumi doar cu jumătate din Imperiul Roman; căci, Lepidus fiind înlăturat din triumvirat, acesta rămăsese acum între ei, și fiecare, fiind hotărât să-l stăpânească în întregime, au aruncat zarul războiului pentru a-i dobândi posesia.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Din punct de vedere profetic, bătălia de la Actium identifică legea duminicală, căci ea a reprezentat a treia cucerire a celor trei obstacole geografice care au instituit „stăpânirea universală” a Romei păgâne, așa cum o descrie Smith. La fel ca în cazul Romei păgâne, atunci când al treilea obstacol al Romei papale a fost înlăturat din cetatea Romei, a început „stăpânirea universală” a Romei papale, în anul 538. Acești doi martori se adresează legii duminicale acolo și atunci când Roma modernă biruiește atât a șasea, cât și a șaptea împărăție a profetiei biblice și, făcând astfel, își biruiește al treilea obstacol; stabilind astfel „stăpânirea universală” pentru patruzeci și două de luni simbolice.

Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:5.

Roma împotriva Egiptului

Dinamica profetică a războiului purtat de Augustus al Romei împotriva Egiptului și a Cleopatrei a fost determinată de răzvrătirea lui Marc Antoniu, iar acea dinamică profetică trebuie, din necesitate profetică, să reprezinte dinamica profetică care este reprezentată la legea duminicală.

La Actium, Roma a cucerit Egiptul, o putere care consta într-o alianță între un bărbat răzvrătit și o femeie nelegiuită. Alianța dintre Antoniu și Cleopatra este combinarea bisericii cu statul. La Actium, Roma lui Augustin a cucerit o putere reprezentată printr-o combinație nelegiuită de biserică și stat.

Chipul fiarei

Cleopatra reprezintă o biserică coruptă, aliată cu Antoniu, un simbol al Romei. Cleopatra era conducătoarea relației lor, așa cum este reprezentat de Uriah Smith, atunci când a afirmat că Antoniu „a căzut victimă vicleniilor și farmecelor Cleopatrei, desfrânata regină a Egiptului”. Alianța dintre biserică și stat, reprezentată de Antoniu și Cleopatra, o identifică pe Cleopatra drept puterea care domnește în cadrul relației; astfel, combinația dintre biserică și stat reprezentată prin relația lor corespunde definiției chipului fiarei — care este combinația dintre biserică și stat, cu femeia controlând relația. Actium a prefigurat legea duminicală care urmează să vină curând.

Augustus reprezintă puterea papală care cucerește Statele Unite la legea duminicală ce va veni în curând. Marc Antoniu este cornul republican al fiarei care se ridică din pământ, iar Cleopatra este cornul protestant. Antoniu și Cleopatra se unesc și vorbesc ca un balaur la legea duminicală ce va veni în curând. Atât Cleopatra, cât și Antoniu sunt simboluri ale unei puteri de balaur, iar atunci când sunt pe deplin uniți la legea duminicală — vorbesc ca un balaur.

Balauri

Atât Grecia, cât și Egiptul reprezintă, din punct de vedere profetic, o putere a balaurului, iar și Antoniu a reprezentat o putere a balaurului. Egiptul era sudul în Daniel 11, iar Grecia era apusul. Egiptul a fost luat de Ptolemeu I după ce împărăția lui Alexandru s-a împărțit în patru părți. Ptolemeu I a devenit apoi primul împărat profetic al sudului, iar Cleopatra a fost ultima conducătoare ptolemaică din Egipt. Ptolemeu s-a născut în Macedonia, locul de naștere al lui Alexandru cel Mare.

Macedonul se afla în nordul Greciei și pretindea că originile sale strămoșești proveneau de la eroi mitici greci. Cetățile-stat din sudul Greciei îi considerau pe macedoneni mai barbari decât pe eleniștii din sudul Greciei. Macedonenii erau o monarhie, iar cetățile-stat sudice (poleis), precum Atena, Sparta, Teba, Corint etc., se aflau în sudul și centrul Greciei și în insulele Mării Egee. Aceste poleis aveau adesea guverne democratice, oligarhice sau mixte, în timp ce Macedonul era o monarhie centralizată, cu o puternică dinastie regală (Argezii). Totuși, ei erau cu toții eleniști și, când Roma a intrat în istorie, i-a numit pe eleniști greci. Cleopatra a fost ultima conducătoare ptolemaică, care reprezenta tribul monarhic al grecilor din împărăția de nord, proveniți din regiunea Macedonului, sau din nordul Greciei.

Împăratul de la miazăzi

Cleopatra a fost ultimul conducător al regatului ptolemaic, care a început cu Ptolemeu I, când împărăția lui Alexandru s-a împărțit în patru. La bătălia de la Actium, regatul ptolemaic, regele literal al sudului, a ajuns la sfârșitul său. Următorul rege al sudului avea să fie Egiptul spiritual,

reprezentat de Franța ateistă în istoria Revoluției Franceze.

Și trupurile lor moarte vor zăcea în ulița cetății celei mari, care, din punct de vedere spiritual, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Apocalipsa 11:8.

Egiptul literal a fost împăratul literal de la miazăzi în legătură cu împărțirea împărăției lui Alexandru, însă Egiptul spiritual este reprezentat ca împăratul de la miazăzi prin atributele profetice ale Egiptului, nu printr-o direcție literală.

Sud și Vest

Cleopatra, fiind ultimul conducător ptolemeic al regatului, a fost în mod profetic o putere dublă a Greciei (vest) și a Egiptului (sud), pe când următorul, și apoi spiritualul împărat al sudului, avea să fie Franța, de asemenea o putere dublă, reprezentată în Apocalipsa unsprezece ca Egipt și Sodoma. Desfrânarea Sodomei se armonizează cu desfrânarea Cleopatrei din vest, iar Cleopatra din sud se armonizează cu ateismul Egiptului. Natura dublă a ultimului împărat literal al sudului s-a aliniat cu primul împărat spiritual al sudului.

Bătălia de la Actium a fost alianța nelegiuită dintre balaurul Romei al lui Antoniu și balaurul sudului și al apusului al Cleopatrei. Antoniu și Cleopatra reprezintă o biserică și un stat, astfel încât cucerirea de la Actium de către Augustus al Romei reprezintă o cucerire în care Roma biruie asupra unei duble uniri nelegiuite, care prefigurează chipul fiarei. Trei sute șaiszeci de ani mai târziu, în împlinirea lui Daniel 11:24, Constantin a împărțit Roma în răsărit și apus, lăsând femeia Romei în apus și mutând bărbatul Romei în răsărit. O cucerire a sudului și a apusului a prefigurat împărțirea în răsărit și apus după o „vreme” de trei sute șaiszeci de ani, la bătălia de la Actium. Într-o confruntare anterioară, lui Antoniu i-a fost dată Roma de răsărit, iar lui Augustus apusul, astfel că Actium a adus împreună răsăritul și apusul, însă numai pentru o „vreme”.

31 î.Hr. și 330 η.Hr.

Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, astfel că biruința de la Actium din anul 31 î.Hr. tipifică împărțirea imperiului în est și vest în anul 330. Actium, din anul 31 î.Hr., a fost alfa omegăi din cei 360 de ani care s-au încheiat în 330. Atât anul 31 î.Hr., cât și anul 330 tipifică legea duminicală care va veni în curând, așa cum este reprezentată în versetele șaisprezece și patruzeci și unu din Daniel unsprezece.

Un Alt Simbol

Antoniu al Romei, aliat cu Cleopatra sudului și a apusului, reprezintă o alianță întreită în cadrul unirii lor îndoite a chipului fiarei. Crucea se aliniază, de asemenea, cu legea duminicală și, prin urmare, cu Actium și 330. La cruce, o unire îndoită dintre biserică și stat este reprezentată de iudei (biserica coruptă), care se unesc cu Roma (statul) pentru a-L ucide pe Hristos. A treia parte din unirea de la cruce este reprezentată de Baraba, un Hristos fals, al cărui nume înseamnă „fiul tatălui”. Baraba este, în mod simbolic, un profet fals atunci când este pus în contrast cu Hristos ca adevăratul Profet. Roma era Antoniu, iar Cleopatra sudului și a apusului îi reprezenta pe iudei și pe Baraba.

Crucea se aliniază, de asemenea, cu Ilie pe Muntele Carmel, unde alegerea privea cine era profetul adevărat și cine era profetul fals. Profetul fals de atunci era un simbol dublu, alcătuit din prorocii lui Baal și preoții dumbrăvii. Baal este o zeitate masculină, iar preoții dumbrăvii o reprezentau pe Aștarot, o zeitate feminină. Iudeii de la cruce erau Aștarot, zeitatea feminină, iar Baraba, contrafacerea Omului durerilor, era zeitatea masculină, Baal.

Cleopatra a fost atât împărăteasa de la miazăzi, cât și împărăteasa de la apus. Antoniu a fost chipul Romei, parte a triumviratului întreit care jurase să răzbune asasinarea lui Iulius. Moartea lui Iulius prin douăzeci și trei de răni a reprezentat rana de moarte a papalității din 1798, în împlinirea versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Augustin, la Actium, reprezintă vindecarea acelei răni de moarte. Rana este vindecată atunci când Antoniu și Cleopatra mor. Antoniu și Cleopatra reprezintă chipul fiarei din Statele Unite, care este o entitate profetică întreită, alcătuită din fiara pământului și cele două coarne ale ei. Antoniu este o parte, iar Cleopatra reprezintă celelalte două părți. Fie că este Roma lui Antoniu, fie Egiptul și Grecia Cleopatrei, ele mor împreună la legea duminicală, când cea de-a șasea împărăție a profetiei biblice se încheie. Din punct de vedere profetic, Cleopatra, în relație cu Antoniu, este amestecul dintre meșteșugul bisericesc și meșteșugul statal, în care meșteșugul bisericesc seduce și controlează meșteșugul statal.

Moartea a doua, prefigurată

La un alt nivel profetic, relația Cleopatrei cu Iulius Cezar și Marcus Antonius reprezintă două momente în care meșteșugul bisericesc al Cleopatrei se află într-o relație cu meșteșugul statal al Imperiului Roman. Ea a fost părăsită de Iulius în 1798, la prima ei moarte simbolică, în împlinirea versetului patruzeci din Daniel unsprezece; iar apoi își ajunge sfârșitul, fără ca nimeni să-i vină în ajutor, la Actium, în împlinirea versetului patruzeci și cinci din Daniel unsprezece. Versetul patruzeci este alfa a primei ei răni de moarte, care urmează să fie vindecată, iar omega versetului patruzeci și cinci este locul unde primește a doua și ultima ei moarte.

La fel ca în cazul celor patru puteri romane din versetele șaisprezece până la douăzeci și doi, Cleopatra, ca simbol biblic, are mai mult de o semnificație, în funcție de context. Iulius a părăsit-o în 1798, când sprijinul împărațesc a fost înlăturat, iar apoi rana ei de moarte este vindecată la legea duminicală; însă cele zece împărății din Apocalipsa șaptesprezece o nimicesc în cele din urmă cu foc, atunci când își întâlnește a doua și ultima moarte.

Cleopatra este un simbol al naturii duble reprezentate de ateismul Egiptului lui Faraon și de filosofia religioasă a Greciei. Natura ei dublă reprezintă arta de guvernare a Egiptului și arta bisericească a Greciei. Filosofia religioasă greacă este reprezentată de zeița greacă Atena, care era consacrată ca statuie în templul ei, numit Partenonul. Atena este simbolul înțelepciunii, iar, ca femeie, ea reprezintă o religie a educației omenești, în contrast cu educația divină.

Cele două coarne ale Statelor Unite sunt republicanismul și protestantismul, care au fost prefigurate în Franța prin Egipt și Sodoma. Egiptul este arta guvernării, iar Sodoma este arta bisericească; astfel, republicanismul corespunde Egiptului, iar protestantismul Sodomei. Republicanismul este Egiptul, iar protestantismul este Sodoma și Grecia. Simbolul educației omenești este zeița greacă Atena, al cărei templu era Partenonul, care își găsește geamănul modern

în templul Partenon din Nashville, Tennessee. Simbolul bisericii corupte care se aliază cu cornul republican în Statele Unite la legea duminicală este reprezentat ca Cleopatra, Aștarot, Salomeea și Sodoma.

Cleopatra înfățișează ateismul lui Faraon și religia grecilor. Religia care însoțește filosofia ateismului este închinarea la educația grecească. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar pomul din grădină din care era interzis să se mănânce era pomul cunoștinței binelui și răului, preînchipuind religia filozofiei grecești pe care Sister White o numește „educație superioară”. Aceasta identifică și accentuează religia grecească a înțelepciunii, reprezentată de Cleopatra, ca fiind coruperea și contrafacerea adevăratei educații în marea luptă dintre Hristos și Satana.

Nashville, Tennessee, este numit „Atena sudului”, iar Cleopatra a fost ultima împărăteasă literală a sudului. Ultima împărăteasă a sudului a prefigurat următorul și primul împărat spiritual al sudului, împlinit în Franța ateistă. Franța ateistă prefigurează Statele Unite, unde, în Nashville, Tennessee, „Atena sudului”, templul Parthenon al zeiței Athena este reprezentat în mod simbolic. Templul este situat la 2500 West End în Nashville. Numărul douăzeci și cinci reprezintă ușa închisă din cele trei parabole ale lui Matei douăzeci și cinci. Cleopatra, ca împărăteasă atât a „sudului”, cât și a „vestului”, ajunge la „sfârșitul” ei în Atena sudului.

Având în vedere aceste considerații privitoare la Actium, Cleopatra, Augustus și Antoniu, ne întoarcem la versetele douăzeci și patru până la treizeci din Daniel unsprezece. Poate că partea cea mai neclară a pasajului este aceea în care ei spun minciuni la aceeași masă.

Și inima amânduror acestor împărați va fi să facă rău, și vor rosti minciuni la aceeași masă; dar nu va izbuti, căci încă sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Daniel 11:27.

Timpul hotărât din verset este 330, sfârșitul „vremii” din versetul douăzeci și patru. Timpul hotărât reprezintă legea duminicală pentru Statele Unite și, de asemenea, reprezintă încheierea timpului de probă al omenirii pentru lume. Înainte de legea duminicală, cei doi împărați, ale căror inimi erau să facă rău, își vor spune minciuni unul altuia la aceeași masă. Înainte de legea duminicală din versetele șaisprezece și patruzeci și unu din Daniel unsprezece, doi împărați vor spune minciuni la aceeași masă, dar minciunile lor nu propășesc. Cine sunt cei doi împărați care își spun minciuni unul altuia? Înainte de a răspunde la acest gând, vă voi aminti câteva simboluri pe care le-am abordat anterior în această serie.

Cei patru conducători romani reprezintă o varietate de simboluri profetice, în funcție de contextul în care sunt considerați. Deși sunt conducători romani, ca simbol ei reprezintă, în esență, istoria profetică a Iudeii antice în perioada de tranziție de sub dominația seleucidă la dominația romană.

Pompei a fost un general, iar următorii trei conducători romani au fost toți Cezari. Iulius, în raport cu Augustus, a reprezentat două uniuni întreite prin cele două triumvirate, primul neoficial, al doilea oficial. Toți cei patru conducători reprezintă legea duminicală în anumite contexte. Pompei a cucerit țara cea slăvită; Iulius, reprezentat prin douăzeci și trei de lovituri de pumnal, este primul înger, căci el este primul Cezar, și el prefigurează al treilea înger, care a fost Tiberiu. Tiberiu, la cruce, care este legea duminicală, este de asemenea reprezentat prin douăzeci și trei, căci douăzeci

și trei reprezintă ispășirea; iar crucea este o parte de cea mai mare importanță a lucrării lui Hristos în unirea Dumnezeirii Sale cu umanitatea noastră. Astfel, Iulius și Tiberiu sunt primul și al treilea mesaj, reprezentați prin douăzeci și trei.

Iulius nu era figura romantică în care este adesea înfățișat în legendele hollywoodiene; era un om nemilos, însetat de putere. Tiberias era mai rău decât Iulius, căci josnicia lui este chiar abordată în verset, fiindcă ultima literă a alfabetului ebraic este douăzeci și doi, iar prima literă este unu. Alfa este mai mică decât omega, iar josnicia lui Tiberias este situată în versetul douăzeci și doi, care este ultima literă a alfabetului ebraic, iar între cele două persoane josnice reprezentate de Iulius și Tiberias se afla Augustus. Augustus reprezintă culmea slavei puterii și prestigiului Romei. Ca opus al primei și celei de-a treia solii, el este reprezentat prin litera treisprezece, care este un simbol al răzvrătirii. Augustus și-a asigurat împărăția prin înăbușirea răzvrătirii lui Antoniu și Cleopatra, cea mai vestită răzvrătire din istoria Romei.

Augustus este puterea romană care a cucerit al treilea obstacol și, făcând aceasta, el a reprezentat legea duminicală, precum și puterea romană care domnește în timpul celor patruzeci și două de luni simbolice ale capitolului treisprezece din Apocalipsa, capitolul răzvrătirii. Atunci când este așezat înaintea legii duminicale, Pompei este deopotrivă 1798 și 1989, făcând din Pompei un simbol al lui Antioh cel Mare care pune capăt celui de-al patrulea război sirian, din 219 până în 217 î.Hr., în împlinirea versetului zece din capitolul unsprezece. Iulius Cezar este apoi aliniat cu versetele unsprezece și doisprezece și cu bătălia hotarului, bătălia de la Rafia din 217 î.Hr. Acolo, Iulius este de asemenea Antioh cel Mare, iar Augustus Cezar este de asemenea Antioh cel Mare în bătălia de la Panium din versetul cincisprezece. Apoi, în versetul șaisprezece, Tiberiu este legea duminicală, însă el nu este Antioh cel Mare, căci acolo el este Pompei, pentru că Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Versetul marchează sfârșitul Imperiului Seleucid, prefigurând sfârșitul Statelor Unite ca al șaselea regat al profeției biblice.

Mai sunt de făcut și alte corelări ale celor patru conducători romani, iar linia reprezintă istoria ascunsă a versetului patruzeci. Linia macabeică din versetul douăzeci și trei ilustrează, de asemenea, istoria ascunsă a versetului patruzeci. Apoi, în versetul douăzeci și patru, istoria Romei imperiale păgâne este reprezentată printr-o perioadă de timp — trei sute șaiszeci de ani. Linia istoriei romane reprezentată de la versetul douăzeci și patru până la versetul treizeci este, de asemenea, o ilustrare a istoriei ascunse a versetului patruzeci. Ea se încheie în versetul treizeci și unu, când subiectul se schimbă de la Roma păgână la Roma papală. Roma păgână este încă prezentă în verset, dar acolo nu este reprezentată ca a patra împărăție a profeției biblice, ci ca puterea politică ce a așezat papalitatea pe tron în 538. În 538, papalitatea a promulgat o lege duminicală, astfel încât versetul treizeci și unu se aliază cu versetele șaisprezece și patruzeci și unu. Versetul douăzeci și patru a introdus bătălia de la Actium și istoria asociată cu această linie.

Versetul douăzeci și patru identifică momentul în care Roma păgână a început să domnească în mod suprem timp de trei sute șaiszeci de ani, iar apoi, în versetul treizeci și unu, Roma papală începe să domnească în mod suprem timp de o mie două sute șaiszeci de ani. Începutul și sfârșitul liniei poartă semnătura lui Hristos, Alfa și Omega. În aceste versete avem istoria lui Marc Antoniu, a Cleopatrei și a lui Cezar Augustus. În versetul șaisprezece, Roma păgână a cucerit Imperiul

Seleucid în 65 î.Hr., iar apoi Iuda în 63 î.Hr. Al treilea obstacol, Actium, în 31 î.Hr., a identificat sfârșitul împărăției Egiptului, așa cum era prefigurat de primele obstacole ale seleucizilor în 65 î.Hr. Încă o dată, găsim semnătura Celui Dintâi și Celui de pe Urmă. Anul 65 î.Hr. a fost primul dintre cele trei obstacole și a reprezentat cucerirea împăratului de la miazănoapte, iar anul 31 î.Hr. a reprezentat al treilea dintre cele trei obstacole și a reprezentat cucerirea împăratului de la miazăzi. Iuda, ca obstacolul de mijloc dintre cele trei obstacole, se afla într-un război civil în interiorul zidurilor Ierusalimului când a sosit Pompei în 63 î.Hr. Al doilea obstacol este un simbol al răzvrătirii.

În anul 538, al treilea obstacol pentru Roma papală a fost izgonit din Cetatea Romei. Acel obstacol erau goții, și acolo a început a cincea împărăție a profetiei biblice; chiar în locul unde se încheiase a patra împărăție. Și, după cum a patra împărăție a început la cel de-al treilea obstacol al ei, împărăția Egiptului a fost înfrântă, așa cum fusese prefigurată în primul obstacol al împărăției seleucide. Aceasta identifică faptul că mărturia profetică găsită în versetele douăzeci și patru până la versetul treizeci reprezintă o linie care trebuie, de asemenea, să fie localizată în istoria ascunsă a versetului patruzeci. Din acest motiv, este esențial să fie luate în considerare diferitele relații profetice reprezentate de Marc Antoniu, Cleopatra, Iulius Cezar, Pompei și Cezar Augustus.

Așadar, este aceasta partea cea mai neclară a pasajului, de la versetul douăzeci și patru până la treizeci, când ei spun minciuni la aceeași masă?

Și inima amândurora acestor împărați va fi să facă rău, și vor spune minciuni la aceeași masă; dar nu va izbuti, căci sfârșitul va fi încă la vremea hotărâtă. Daniel 11:27.

Uriah Smith îi identifică pe cei doi împărați ca fiind Marc Antoniu și Cezar Augustus.

„Versetul douăzeci și șapte citat”

„Antoniu și Cezar au fost mai înainte în alianță. Totuși, sub înfățișarea prieteniei, amândoi aspirau și unelteau pentru stăpânirea universală. Declarațiile lor de deferență unul față de celălalt și de prietenie reciprocă erau rostirile unor fățarnici. Ei spuneau minciuni la aceeași masă. Octavia, soția lui Antoniu și sora lui Cezar, a declarat poporului Romei, în vremea când Antoniu a divorțat de ea, că a consimțit să se căsătorească cu el numai în speranța că aceasta se va dovedi o garanție a unirii dintre Cezar și Antoniu. Dar sfatul acela nu a propășit. Ruptura a venit; iar în conflictul care a urmat, Cezar a ieșit pe deplin biruitor.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Când Octavia a identificat căsătoria ei cu Antoniu ca fiind o garanție a unirii, aceasta a identificat alianța maritală care fusese prefigurată mai devreme, în capitolul unsprezece, prin căsătoria din epoca elenistică a Berenicei cu regele seleucid Antioh al II-lea Theos, în jurul anului 252 î.Hr. Berenice era fiica lui Ptolemeu al II-lea Philadelphus. Octavia și Berenice reprezintă căsătorii diplomatice sau, în sens profetic, tratate. Versetele cinci până la zece identifică istoria căsătoriei diplomatice dintre regatele de la miazăzi și de la miazănoapte, iar când Marc Antoniu și Octavian, cunoscut mai târziu ca Augustus Cezar, au aranjat căsătoria, au împărțit de asemenea împărăția în răsărit și apus.

Pactul de la Brundisium (40 î.Hr.) a fost o înțelegere negociată între Marc Antoniu și Octavian (mai târziu Augustus) pentru a rezolva tensiunile din cadrul celui de-al Doilea Triumvirat după un război civil iminent. El a implicat împărțirea teritoriilor romane (Antoniu în est, Octavian în vest) și a fost pecetluit prin căsătoria lui Antoniu cu Octavia (sora lui Octavian). În 39 î.Hr., termenul inițial de cinci ani al Triumviratului a expirat, iar Antoniu a navigat spre Italia cu peste 300 de corăbii, cărora li s-a refuzat inițial debarcarea la Brundisium, astfel încât au acostat în cele din urmă la Tarentum. Octavian s-a întâlnit cu el acolo după medieri îndelungate, determinate de lipsa de voință a armatei lui Antoniu de a lupta împotriva armatei lui Octavian și invers. Octavia a jucat un rol-cheie de mediator, convingându-l pe Antoniu să-l sprijine pe Octavian împotriva lui Sextus Pompeius. Ei au reînnoit Triumviratul pentru încă cinci ani (până în 32 î.Hr.), Antoniu oferindu-i lui Octavian 120 de corăbii în schimbul trupelor promise (pe care Octavian le-a reținut ulterior).

În anul 32 î.Hr. s-a produs o ruptură deschisă între cei doi antagoniști. Relațiile se deterioraseră din cauza propagandei, a orientării lui Antoniu spre răsărit (împreună cu Cleopatra) și a consolidării lui Octavian în apus. Octavian a respins propunerile ulterioare de conferință venite din partea lui Antoniu înainte de Actium.

În căsătoria diplomatică dintre împăratul de la miazănoapte (Antioh) și împăratul de la miazăzi (Ptolemeu), împăratul de miazăzi a fost cel care a dat mireasa; în căsătoria diplomatică dintre Antoniu (răsăritul) și Octavian (apusul), mireasa a fost dată de apus. Ambele căsătorii diplomatice au eșuat, iar cel care a dat fiica sau sora a ieșit, în cele din urmă, biruitor asupra puterii care a rupt tratatul.

Mărturia celor Trei

La sfârșitul Imperiului Seleucid a existat un al treilea tratat în care minciuni au fost rostite la aceeași masă. Aceasta a avut loc în contextul celui de-al Cincilea Război Sirian (202–195 î.Hr.), când Antioh III Magnus a exploatat slăbiciunea Regatului Ptolemeic după moartea lui Ptolemeu IV Philopator în 204 î.Hr. Ptolemeu V Epiphanes (Ptolemeu V) a urcat pe tron fiind încă un copil (în jurul vârstei de 5–6 ani), lăsând Egiptul sub regenți și vulnerabil la haos intern, revolte autohtone și amenințări externe.

Antiohus Magnus invadase deja și pusese stăpânire pe o mare parte din teritoriile ptolemeice din Coele-Siria, Palestina și Asia Mică, după victorii precum Bătălia de la Panium (200 î.Hr.). În loc să cucerească pe deplin Egiptul (ceea ce ar fi riscat intervenția romană, întrucât Roma făcea presiuni asupra lui să stea departe de anumite zone), el a urmărit o alianță matrimonială diplomatică, în calitate de figură de „protector”. În 197/195 î.Hr., ca parte a tratatului de pace care punea capăt războiului, Antiohus Magnus și-a logodit, iar apoi și-a dat în căsătorie, tânăra fiică, Cleopatra I Syra (numită și Cleopatra Syra), copilului Ptolemeu V (căsătoria a avut loc în 193 î.Hr. la Rafia; Ptolemeu avea 16 ani, Cleopatra 10).

Aceasta a fost prezentată ca un gest generos: Antioh s-a poziționat ca un aliat și „protector” al tânărului rege, asigurând pacea în timp ce își păstra câștigurile din Asia. Căsătoria i-a oferit influență indirectă asupra Egiptului prin fiica sa (el spera că aceasta va rămâne loială rădăcinilor ei seleucide și va acționa ca o voce pro-siriană la curtea ptolemaică). Viclenia s-a întors împotriva lui,

căci Cleopatra a luat partea soțului ei și a Egiptului, nu a tatălui ei, subminând controlul pe termen lung al lui Antioh. Aceasta oglindește Pactul de la Brundisium (40 î.Hr.) și se leagă de evenimentele romane în mai multe feluri.

Așa cum Antony s-a căsătorit cu Octavia (sora lui Octavian) pentru a lega puterile rivale după un război aproape izbucnit, Antiohus a folosit căsătoria fiicei sale cu Ptolemeu al V-lea pentru a oficializa o pace temporară și o împărțire teritorială (Seleucizii au păstrat cuceririle din nord, iar Ptolemeu a păstrat Egiptul, în sud).

Antioh a acționat ca un tutore de facto asupra copilului-rege Ptolemeu V (prin legături de familie), asemănător felului în care Octavian (și Triumviratul) s-au poziționat în mijlocul vidurilor de putere sau al rivalităților. În ambele cazuri, figura „mai puternică” (Antioh/Octavian) a căutat să obțină influență asupra unei părți vulnerabile prin rudenie. Ambele aranjamente au adus o stabilitate pe termen scurt, dar „nu au prosperat” pe termen lung din cauza neîncrederii subiacente — Cleopatra a favorizat Egiptul (subminându-l pe Antioh), în timp ce orientarea răsăriteană a lui Antoniu (Cleopatra VII) a dus la ruptura cu Octavian.

Minoratul lui Ptolemeu al V-lea sub regenți este paralel cu instabilitatea de după moartea lui Iulius Cezar (care a dus la formarea Triumviratului și la lupte pentru putere). Căsătoria lui Berenice cu Antiohus a marcat începutul istoriei Imperiului Seleucid în Daniel unsprezece, iar căsătoria fiicei lui Antiohus Magnus cu regele-copil al Egiptului a marcat sfârșitul Imperiului Seleucid. Încheierea căsătoriei lui Marc Antoniu cu Octavia a marcat sfârșitul regatului ptolemeic. Sfârșitul lui Iuda ca popor al legământului lui Dumnezeu a avut loc la cruce, iar acel regat iudeu a început cu Macabeii și cu alianța pe care au încheiat-o cu Roma. Toate aceste linii profetice sunt reprezentate în narațiunea din Daniel capitolul unsprezece și toate se aliniază cu istoria ascunsă a versetului patruzeci. Începând cu versetul cinci, avem tratatul privitor la Berenice, care duce la Antiohus cel Mare și la tratatul privitor la fiica sa, Cleopatra Syra, care are loc în istoria Macabeilor din versetul douăzeci și trei. Macabeii devin parte a acestei linii pe temeiul răscoalei lor împotriva lui Antiohus Epifanes, unul dintre cei din urmă ai dinastiei seleucide.

Antiohus Epifanes este acel Antiohus care se afla în Egipt în anul 168 î.Hr., în apropiere de Alexandria, în timpul celui de-al Șaselea Război Sirian. Antiohus Epifanes invadase Egiptul și era pe punctul de a cuceri Alexandria. Conducătorii ptolemeici au apelat la Roma pentru ajutor. Roma l-a trimis pe Popilius Laenas (însoțit doar de un mic alai — fără armată) pentru a transmite un ultimatum din partea Senatului; Antiohus trebuia să se retragă imediat din Egipt și din Cipru, altfel avea să se confrunte cu război din partea Romei. Când Antiohus a primit scrisoarea și a cerut timp pentru a se consulta cu sfetnicii săi, Popilius — descris ca sever și autoritar — și-a luat bastonul de drum și a trasat un cerc în nisip în jurul picioarelor regelui. Apoi a declarat: „Înainte de a păși afară din acel cerc, dă-mi un răspuns pe care să-l aduc înaintea Senatului.”

Implicația era limpede: Antioh nu putea părăsi cercul fără să se angajeze să îndeplinească cererile Romei — trecerea dincolo de el fără un acord ar fi însemnat război. Uluit și umilit, Antioh a șovăit pentru scurt timp, dar apoi a consimțit să se conformeze, și-a retras forțele din Egipt și s-a întors în Siria. Acest act îndrăzneț de diplomație (susținut de reputația tot mai mare a Romei pentru putere)

a impus retragerea fără luptă, evidențiind dominația emergentă a Romei în estul Mediteranei. El este citat pe scară largă drept una dintre originile expresiei „a trasa o linie în nisip” (deși era, literalmente, un cerc).

Antiohus Epifanes a devenit, de asemenea, în înțelegerea protestantă, puterea care se înalță pe sine, cade și întemeiază vedenia din versetul paisprezece al capitolului unsprezece din Daniel.

Și, în acele vremuri, mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlharii poporului tău se vor înălța ca să împlinească vedenia, dar vor cădea. Daniel 11:14.

Antioh IV Epifanul a domnit între 175 și 164 î.Hr. și a fost al optulea dintre cei treisprezece regi seleucizi. El a căutat să impună cultura elenistică și să-și unifice imperiul sub practicile religioase grecești. A jefuit Templul în 169 î.Hr., a interzis practicile iudaice (circumcizia, păzirea Sabatului, studiul Torei) și a impus aducerea de jertfe zeilor păgâni. În decembrie 167 î.Hr. a ridicat un altar păgân (pentru Zeus) deasupra altarului iudaic al arderilor-de-tot din Templu și a jertfit un porc, împreună cu alte acte profanatoare. Pângărirea a fost picătura care a umplut paharul pentru iudeii credincioși, care au văzut în ea încălcarea supremă a sfințeniei Templului și a Legii lui Dumnezeu. Ea a stârnit o rezistență imediată atunci când Matatia (un preot din Modein) a refuzat ordinul unui ofițer seleucid de a aduce jertfă zeilor păgâni și a ucis un iudeu apostat și pe ofițer, apoi a fugit în munți împreună cu fiii săi (viitorii Macabei). Aceasta a declanșat războiul de gherilă și revolta din perioada 167–160 î.Hr., care urmăreau restaurarea închinării iudaice, ducând la rededicarea Templului (Hanuka) în 164 î.Hr., sub Iuda Macabeul.

La începutul și la sfârșitul Imperiului Seleucid a existat un tratat semnificativ, reprezentat printr-o căsătorie diplomatică, care conținea elementul diviziunii fie între est și vest, fie între nord și sud. Pe măsură ce Imperiul Seleucid se stinge, Antioh Epifanes devine simbolul puterii romane în ascensiune și centrul indignării Macabeilor. Mai târziu, în istorie, el devine contrafacerea simbolului profetic care stabilește vedenia. Puterea din versetul douăzeci și doi al capitolului unsprezece este frântă atunci când Prințul legământului a fost frânt.

Și brațele potopului vor fi măturate dinaintea lui și vor fi zdrobite; da, chiar și prințul legământului. Daniel 11:22.

Domnia lui Antioh Epifanes s-a încheiat în anul 164 î.Hr., cu aproape două sute de ani înainte ca Hristos, „căpetenia legământului”, să fie „zdrobit” la cruce. Ceea ce dorim să observăm aici este că Imperiul Seleucid a început și s-a încheiat printr-o căsătorie diplomatică de tratat, în care înșelăciunea dintre cele două părți este consemnată de însăși mărturia istorică. În timpul domniei lui Antioh Epifanes a început revolta macabeilor, care a prefigurat Revoluția Americană. În istoria Macabeilor, lupta lor de a scutura puterea seleucidă a inclus un tratat important cu Roma. Versetul care identifică în mod direct tratatul o identifică în mod direct și pe Roma ca lucrând cu înșelăciune, sau rostind minciuni la masa tratativelor.

Și, după legământul făcut cu el, va lucra cu înșelăciune; căci se va ridica și va ajunge puternic cu un popor puțin numeros. Daniel 11:23.

Fiecare linie profetică ce precedă vremea sfârșitului din versetul patruzeci conține un tratat încălcat. Uriah Smith, comentând expresia din versetul treizeci „cei ce părăsesc legământul cel sfânt”, consemnează următoarele:

„«Mânie împotriva legământului»; adică împotriva Sfintelor Scripturi, cartea legământului. O revoluție de această natură s-a împlinit la Roma. Herulii, goții și vandalii, care au cucerit Roma, au îmbrățișat credința ariană și au devenit vrăjmași ai Bisericii Catolice. Mai cu seamă în scopul exterminării acestei erezii a decretat Iustinian ca papa să fie capul bisericii și îndreptătorul ereticilor. Biblia a ajuns curând să fie privită ca o carte primejdioasă, care nu trebuia citită de oamenii de rând, ci toate chestiunile aflate în dispută urmau să fie supuse papei. Astfel a fost aruncată ocară asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Iar împărații Romei, a cărei diviziune de răsărit continua încă să existe, au avut înțelegere sau s-au făcut părtași cu Biserica Romei, care părăsise legământul și alcătuiă marea apostazie, în scopul înăbușirii «ereziei». Omul fărădelegii a fost ridicat pe tronul său semeț prin înfrângerea goților arieni, care stăpâneau atunci Roma, în anul 538 d.Hr.» Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 281.

Versetul cinci din Daniel unsprezece identifică linia istoriei în care împăratul de la miazăzi oferă o mireasă diplomatică drept simbol al unui tratat care a fost ulterior încălcat de împăratul de la miazănoapte. Riposta împăratului de la miazăzi a prefigurat riposta împăratului spiritual al miazăziului al lui Napoleon împotriva împăratului papal al miazănoaptei în 1798. Tratatul încălcat din versetele cinci până la nouă a prefigurat tratatul de la Tolentino, încălcat de Napoleon, care a prefigurat afirmația lui Putin privind un tratat încălcat de NATO. Riposta lui Napoleon a prefigurat riposta lui Putin împotriva Ucrainei în 2014. Riposta din versetul zece a lui Antiohus Magnus, care a pus capăt celui de-al patrulea război sirian, se aliniază cu Napoleon în 1798 și, de asemenea, cu Putin în 2014. După bătălia de la Panium din 200 î.Hr., din versetul cincisprezece, Antiohus a aranjat o căsătorie diplomatică, cu intenția ascunsă de a aduce Egiptul sub comanda sa fără a folosi trupe militare desfășurate pe teren. Tronul lui Antiohus Magnus a trecut la fiul său, care a fost asasinat, fapt ce l-a adus pe tron pe cel mai tânăr fiu al lui Antiohus Magnus, Antiohus Epifanes. Acțiunile lui în aplicarea obiceiurilor și religiei grecești au provocat revolta macabeilor, care a dus la tratatul înșelător cu Roma din versetul douăzeci și trei. Versetul douăzeci și patru introduce Roma păgână și identifică masa minciunilor a lui Antoniu și Augustus. În versetul treizeci, Roma păgână intră în dialog cu biserica papală, care sunt desemnați drept cei ce încălcaseră legământul cel sfânt.

Versetele douăzeci și patru până la treizeci constituie mărturia Romei păgâne, iar versetele treizeci și unu până la patruzeci oferă mărturia Romei papale. Fiecare linie din Daniel 11, versetul 1, până la versetul 40 reprezintă o linie profetică care este aplicată în istoria ascunsă a versetului 40. Linia împărăției seleucide, linia împărăției ptolemeice, linia împărăției iudaice a Macabeilor, linia Romei păgâne și linia Romei papale ilustrează toate istoria din 1989 până la legea duminicală. Fiecare dintre aceste linii identifică un tratat încălcat drept un element major al istoriei.

Roma este cea care stabilește viziunea din Daniel unsprezece, iar tratatele profetice înșelătoare atât ale Romei păgâne, cât și ale Romei papale sunt marcate ca fiind progresive și ca având loc înainte ca Roma să domnească în mod suprem pe parcursul perioadelor lor profetice corespunzătoare și

distincte. Ambele puteri au marcat începutul perioadei profetice de supremație ca începând atunci când al treilea lor obstacol a fost învins. Înainte de legea duminicală care va veni curând în Statele Unite va exista un tratat de înșelăciune între două puteri. De patru ori cele două puteri au fost împărații de la miazăzi și de la miazănoapte: o dată între țara cea minunată a lui Iuda și Roma, o dată între două părți ale triumviratului roman și o dată între Roma păgână și Roma papală. În ambele tratate înșelătoare privitoare la Roma, aceasta a însemnat un tratat între o jumătate a imperiului roman, fie Antoniu al răsăritului, Augustus al apusului, fie Roma păgână a răsăritului și Roma papală a apusului. Patru tratate de înșelăciune între împărații de la miazănoapte și de la miazăzi, două între împărații răsăritului și ai apusului și unul între viitorul împărat de la miazănoapte și țara cea minunată.

Aceasta încheie prezentarea noastră inițială a cărții lui Daniel. Seria Panium reprezintă concluzia seriei consacrate cărții lui Daniel, care constituie introducerea în istoria ascunsă a versetului patruzeci, pe care vom continua să o examinăm în articolul următor.